

B. JUO.

4496

NATH: TAGORE

San. Tom. 1923

PRINOS
DE
CÂNTECE

TRANSCERERE
DE G. ZILBERZ

B. JUD.

4496

George M. Ulieru
1923.
Constanta

RABINDRANATH TAGORE

PRINOS DE CÂNTECE

(GITANJALI)

TRADUS DE

GEORGE ULIERU

PITEȘTI

NOUA TIPOGRAFIE „ARTISTICA“ P. MITU

1923.

Viorica Guin
1942

891.4-1
T13

614467S

614.467

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
— CLUJ —

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
SALA DE CĂRȚI

Com. Vă... Podgoria...

Podgoria
Com. Vă...

PRINOS DE CÂNTECE
(GITANJALI)

Jean Viliu
Șicior
Constanta

I

Tu m'ai făcut fără de sfârșit, căci astfel ai vrut tu. Acest gingaș potir de floare, tu îl golești mereu și mereu îl umpli de viață nouă.

Acest flueraș de trestie, tu l-ai purtat prin văi și coline și ai doinit prin el melodii vecinic noi.

La atingerea nemuritoare a mâinilor tale, inima mea înveselită se înalță în clocot și se risipește în revărsări de nespus.

•Darurilor tale nesfârșite, eu nu le pot întinde de cât strâmtele mele mâini.

Dar anii trec și tu reverși mereu și mereu e loc de primit.

II

Când îmi poruncești ca să cânt,
îmi pare că inima mi-se umple de
mândrie, privirea mea se îndreaptă
spre tine și ochii mi-se umplu de
lacrimi.

Toată asprimea și răul vieții se
topesc într'o singură suavă armonie
—și slăvirea mea își deschide larg
aripile, ca o pasăre ageră în sboru-i
peste mări.

Eu știu că ție îți place cântecul
meu. Eu știu că sunt primit înaintea
ta numai ca un cântăreț.

Cântarea mea, în sboru-i larg, a-
tinge cu vârful aripelor ei picioarele
tale, pe care, în desnădejdea mea, nu
credeam să le ating.

șească fără de veste și ora rugăciunii
să nu treacă.

Cu toată culoarea ei atât de ascunsă, și mirosul atât de sfiit, ia această floare pentru tine și smulge-o cât mai e timp.

VII

Cântecul meu s'a desbrăcat de podoabe, în mândrie eu nu-l mai îmbrac.

Podoabele ar putea strânjeni unirea noastră, ele ne-ar depărta unul de altul, foșnetul lor ar putea înăbuși murmurele tale.

Infumurarea mea de poet, piere de rușine la vederea ta. O Stăpâne-Poet! m'am așezat la picioarele tale.

Să fac din viața mea numai un lucru simplu și drept, că un fluer de trestie, pe care tu să-l poți umple de muzică.

VIII

Copilul gătit în haină princiară și cu lanțuri sclipitoare la gât, n'are nici o plăcere la joc, la ori-ce pas e împedicat de gătelile lui.

De teamă să nu'și destrame haina și să nu 'și-o umple de țărână, stă departe de lume și nici nu se mișcă.

Mamă! bine e pentru el să stea încătușat în aceste găтели, departe de viața sănătoasă a pământului și nu-i răpești tu, ast-fel, dreptul de a străbate în marea sărbătoare a vieții omenești?

IX

O! nesimțitor, care încerci să te duci pe proprii tăi umeri!

O! cerșetor, care vii să cerșești la propria ta poartă.

Pune sarcina în mâinile aceluia care poate să ducă totul și nu arunca nici o privire de regret în urmă.

Dorința ta stinge flacăra lămpii, de îndată ce o atinge suflarea ei.

Ea e pământească și mâinile ei sunt murdare; să nu primești nici un dar din câte îți întinde ea.

Dar primește numai ceea-ce îți dă iubirea cea sfântă.

X

Aici e scaunul picioarelor tale; aici se odihnesc picioarele tale, unde trăește, cel prea sărac, cel umilit și cel perdut.

Dacă încerc să m'aplec înaintea ta, închinăciunea mea nu va ajunge nici odată până'n adâncul, unde se odihnesc picioarele tale, lângă cel prea sărac, cel umilit și cel perdut.

Unde nu ajunge niciodată trufia, acolo mergi tu în haina smeritului, lângă cel prea sărac, cel umilit și cel perdut.

Inima mea nu-și va găsi niciodată drumul acolo unde tu ești tovarășul acelora cari n'au nici un tovarăș, lângă cel prea sărac, cel umilit și cel perdut.

Amica

XI

Aruncă-ți mătăniile, lasă cântecul, psalmodiile. Pe cine crezi tu că slăvești în acest colț întunecat și tainic de templu, ale cărui porți sunt toate închise?

Deschide ochii și vezi că Dumnezeuul tău nu e înaintea ta.

El e acolo unde plugarul sapă pământul cel tare; și la marginea drumului unde se străduiește cel ce sfărâmă pietre. El este cu ei în arșiță și în ploae, vestmântul lui e plin de țărână. Desbracă-ți haina de cucernic ca El și coboară ca și El în țărână.

Mântuire! Unde vrei să-ți găsești mântuirea?

Stăpânul nostru nu s'a împovărat El, de bună voe, cu legăturile creațiunii și nu s'a alipit, El, astfel, de noi pentru totdeauna?

Eși din visările tale și lasă la o parte florile și lauda. Vestmintele ți-se rup și se murdăresc. Ce-ți pasă? Du-te de-l întâlnește și stai lângă el în muncă și sudoarea frunții.

XII

! Timpul, pe care îl cere drumul meu, e lung; drumul e lung.!

Am plecat pe carul celei dintâi raze de lumină și am călătorit, străbătând locurile tainice ale lumilor, lăsând urma mea pe multe stele.

Drumul cel mai lung e acela care

m'apropie mai mult de tine și trecerea cea mai cotită e chiar aceea care duce la cea mai desăvârșită unire.

!Călătorul trebuie să bată la toate ușile până să ajungă la ușa lui, trebuie să fi rătăcit prin toate lumile din afară, ca să ajungă, în cele din urmă, la altarul cel mai lăuntric.!

!Mi-am lăsat ochii să rătăcească multă vreme, departe, înainte de a-i închide și de a zice: Tu ești aici!!

Întrebarea aceasta, această așteptare, se topesc în lacrimile a mii de fluvii și copleșesc lumea sub valul acestei afirmațiuni: Eu sânt!

XIII

Cântecul, pe care trebuia să-l cânt,
n'a mai fost cântat până azi.

Mi-am petrecut zilele acordând și
dezacordând lira mea.

N'am putut găsi ritmul cel ade-
vărat; cuvintele n'au fost bine împreu-
nate și în inima mea n'a rămas de-
cât agonia dorinței.

Floarea nu s'a deschis; iar vântul
numai după ea suspină.

Eu n'am văzut fața lui, și urechea
mea nu i-a auzit vocea; dar i-am
auzit numai pașii liniștiți pe drum, pe
dinaintea casii mele.

Toată ziua vieții mi s'a scurs așe-
zând scaunul lui în casa mea; lampa

Însă n'a fost aprinsă și eu nu-l pot
chema ca să intre.

Trăesc cu nădejdea întâlnirii lui,
dar această întâlnire nu mai sosește.

XIV

Dorințele mele sunt multe și plân-
sul meu este demn de milă, dar prin
aspre lipsuri tu mă cruți mereu și
această aspră îndurare s'a tot urzit
mereu d'alungul vieții mele.

Zi după zi, mă faci vrednic de
darurile mari și simple, pe cari le
răspândești asupra mea — acest cer,
și lumina, acest trup și viața și su-
fletul — crușându-mi primejdiile do-
rinței prea mari.

Uneori zăbovesc lăncezind; alteori

mă trezesc și mă grăbesc, cercetându-mi țelul; dar atunci tu pleci cu asprime dinaintea mea.

Zi după zi mă faci vrednic de alegerea ta: refuzându-mi mereu și cruțându-mă de primejdiile celui slab în fața dorinței celei deșarte.

XV

Mă aflu aici ca să-ți cânt.

Iu sala aceasta, care este a ta, am un loc unde mă așez.

Eu nu fac nimic în această lume; viața-mi, de prisos, nu face de cât să se risipească în armonii fără de sfârșit.

În templul întunecat de miez-de-noapte, când, pentru cultul tău mut, va suna ora, poruncește-mi Stăpâne, și mă voi ridica înaintea ta ca să cânt.

In aerul dimineții, când harpa-mi,
de aur, va fi acordată, binevoește și
poruncește celui de față.

XVI

Am primit chemarea ta la sărbă-
torirea acestei luni și astfel viața mea
a fost binecuvântată.

!Ochii mei au văzut și urechile
mele au auzit.!

Mi-a fost dat să cânt și eu la
această sărbătoare și numai atât am
făcut.

!Acum, te întreb: a venit în sfârșit
clipa, ca să intru să-ți văd fața și
să-ți ofer salutul meu tăcut? !

XVII

Aștept numai dragostea ca să mă dau cu totul în mâinile lui.

Pentru asta am întârziat atât, pentru asta m'am făcut vinovat de atâta uitare.

Ei vin cu legile și pravilele lor ca să mă lege; dar eu nu mă supun, căci aștept numai dragostea ca să mă dau cu totul în mâinile lui.

Alții mă dojenesc și mă numesc nepăsător; eu nu mă îndoiesc că ei au dreptate în dojana lor.

Ziua târgului a trecut, și toată zarva afacerilor s'a sfârșit.

Acei cari m'au cerut, în zadar, au devenit mânioși.

Aștept numai dragostea ca să mă dau cu totul în mâinile lui.

XVIII

Se grămădesc nori peste nori; e
întuneric.

! Dragoste, de ce mă lași să aștept
afară și singur, la ușa ta? !

În frământarea muncii dela amiază,
eu sânt cu mulțimea; dar în această
zi singuratică și posomărată nu am
altă nădejde decât în tine.

Dacă nu-mi arăți deloc fața, dacă
mă dai cu totul la o parte, nu știu
cum vor trece aceste ceasuri lungi
și ploioase.

Privesc întunericul adânc al cerului
și inima-mi, ce se tânguește, se sbate
ca vântul fără de odihnă.

XIX

! Dacă nu-mi vorbești, desigur că voi îndura tăcerea ta; îmi voi umple cu ea inima mea.

Voi aștepta liniștit, cu capul plecat, ca o noapte cu stele, de veghe.!

Dar va veni dimineața; întunericul se va risipi, și vocea ta se va răspândi în țâșniri de aur, și va curge în pârauri prin cer.

Atunci cuvintele tale își vor lua sborul în cântece, din fie-care din cuiburile mele, și melodiile tale vor străluci în flori, pe toate aleele de carpeni din pădurile mele.

Compa mia ...
 O zi cum eu mă numere
 Tot pe tine te iubesc ²⁵

Cu drag
 Mircea B. ...
 Tolens

XX

În ziua când floarea de lotus s'a deschis, vai! sufletul meu rătăcea din loc în loc și de cules n'am cules-o. Coșul meu era gol și floarea a rămas părăsită.

Câteodată însă, tristețea mă doboră; tresăream din vis și simțeam urma suavă a unui parfum ciudat, venind pe aripele vântului de sud.

Dulceața aceasta nelămurită îmi copleșea inima de dorință; mi-se părea că simt suflarea arzătoare a verii mergând spre desăvârșire.

Eu nu știam pe atunci, că această dulceață era așa de aproape, că era în mine și că înflorea în adâncul inimii mele.

XXI

E timpul să dau drumul bărcii?
Ceasurile lăncezitoare se scurg pe
plaje — vai mie!

Primăvara și-a revărsat înflorirea
și apoi și-a luat rămas bun.

Și acum, încărcat de zadarnice flori
ofilite, aștept și întârziu.

Valurile sunt pline de larmă; din-
colo de mal, pe poteca plină de um-
bre, frunzele galbene palpită și cad.

Ce privești? Nu simți un freamăt
care străbate aerul cu cântecul de-
părtat ce se înalță și fuge pe cea-
laltă plajă?

XXII

Prin întunericul adânc de Iulie,
ploios, tu mergi furișându-te, în as-
cuns, ca noaptea, neținând seamă de
cei ce veghează.

Astăzi, dimineața a închis ochii,
ne ascultând de chemările stăruitoare
ale vântului de Răsărit. O pânză deasă
se întinde peste albastru veghetor al
cerului.

Cântecele au amuțit în crânguri,
și ușile caselor s'au închis.

Pe drumul pustiu tu ești singurul
trecător. O, singurul meu prieten, bă-
trânul meu prieten, ușile casei mele
sunt deschise—nu dispărea ca un vis.

XXIII

Pe această noapte de furtună tu ești afară și-ți urmezi călătoria de iubire, prietenul meu? Cerul geme ca unul în disperare.

Nu mi-e somn în noaptea asta, prietenul meu.

În fiecare clipă deschid ușa și cercetez întunericul.

Nu văd nimic înaintea mea și nu știu pe unde trece drumul tău.

Pe ce țărm întunecat al fluviului cernit, pe ce margini depărtate de păduri amenințătoare, prin ce adâncime grea de umbră, îți cauți tu drumul ca să vii la mine, prietenul meu?

XXIV

Dacă ziua a trecut, dacă păsările nu mai cântă, dacă vântul cade oboșit, întinde d'asupra mea vâlul întunericului, după cum ai învăluit pământul în vălurile somnului, și ai închis cu blândețe, în amurg, petalele lotusului adormit.

Călătorului, a cărui traistă s'a golit înainte de a fi ajuns la capătul drumului, a cărui haină s'a rupt și îngreuiat de pulbere, ale cărui puteri sunt sleite, depărtează-i rușinea și nevrednicia, și reînnoește-i viața ca floarei, sub acoperământul binecuvântat al nopții tale.

XXV

În noaptea de oboseală, îngăduie
să mă dau fără luptă somnului și să
sprijin pe tine încrederea mea.

Îngăduie ca sufletul meu, plin de
dor, să nu-ți pregătească cultul nu-
mai în glumă.

! Tu ești cel ce cobori pânza nop-
ții peste ochii oboseți ai zilei, spre
a-le reînoi privirea, la deșteptare, în
cea mai curată fericire.!

CÂNTECE

Am iubit și eu odată
Nu e lucru de mirat
Cămprezece

Si o femeie cu boala
D. Omisocoe
cf. sine

XXVI

Lângă mine a venit el ca să șadă
și eu nu m'am deșteptat. Blestemat
să fie somnul meu ticălos!

El a venit când noaptea era li-
niștită, în mâna lui ținea harpa, iar
visurile mele au vibrat de melodiile
lui..

Vai! de ce nopțile îmi sunt pier-
dute toate?

Ah! de ce acela, a cărui suflare
atinge somnul meu, scapă întotdeauna
vederii mele?

XXVII

Lumina! Unde este lumina? Cuprind-o cu flăcările mistuitoare ale dorinței.

Iată lampa, fără scântee, acolo e destinul tău, inima mea! Ah! moartea ar fi mai bună pentru tine!

Teama lovește la ușa ta și te vestește că stăpânul te chiamă la întâlnire, prin negurile nopții. Cerul este acoperit de nori și ploaia nu încetează. Eu nu știu ce tresare în mine, eu nu știu ce va să zică asta.

Fulgerul, care trece, face vederea mea mai întunecată, și inima dibue pentru a găsi poteca către care mă cheamă muzica nopții.

Lumina, ah! unde este lumina?
Să se aprindă la flacările mistuitoare
ale dorinții.

Tună și vântul se ridică urlând
prin văzduh. Noaptea e neagră ca o
piatră neagră. Fă ca ciasurile să nu
se scurgă în întuneric. Cu viața ta
aprinde lampa iubirii.

XXVIII

Lanțurite mele sunt tari, dar inima
mă doare când vreau să le sfărâm.

N'am nevoie decât de mântuire, dar
mi-e rușine să nădăjduiesc.

Știu că în tine e o bogăție nepre-
țuită și că tu ești prietenul meu cel
mai bun; dar nu mă lasă inima să
alung din odaia mea toate nimicu-
rile amăgitoare cari o umplu.

Plapăma, cu care mă învelesc, e un liņoliu de pulbere și de moarte, o urăsc, dar o strâng la pieptu-mi cu dragoste.

Datoriile mele sunt mari, înfrângerile numeroase, rușinea apăsătoare și ascunsă, dar când vin să-mi cer bunul meu, tremur de teamă că nu va fi ascultată cererea mea.

XXIX

Numele meu este închisoare unde plânge cel închis.

Mereu mă străduesc să ridic în jurul meu zidul, și pe când el se înalță din zi în zi către cer, în întunerecul umbrei lui, eu perd din ochi adevărata mea ființă.

Mă fălesc cu acest zid înalt, și de teamă să nu se dărâme, îl tencuiesc cu nisip și cu pulbere, dar, fiindcă am atâta grije de mine însumi, eu perd din ochi adevărata mea ființă.

XXX

Am eșit singur ca să merg la întâlnire. Dar cine este cel ce vine în urma mea, prin tăcutul întuneric?

Mă depărtez ca să nu-l văd, dar el vine în urma mea.

El ridică pulberea drumului cu fanfaronadele lui. El întărește cu vocea lui sgomotoasă, orice cuvânt pe care îl spun.

El e eul meu păcătos, o Stăpâne!
El nu cunoaște nici o rușine; dar

mie mi-e rușine să vin alături de el,
la ușa ta.

XXXI

„Prizonier, spune-mi, cine te-a în-
lănțuit?”

„Stăpânul meu!” răspunse prizo-
nierul. „Credeam că voi putea întrece
pe oricine, în lume, în bogăție și
putere și am grămădit în comoara
mea, tot argintul pe care îl datoram
regelui meu.

Când somnul mă doboră, mă cul-
cam în patul pregătit pentru stăpânul
meu, și când mă deșteptam mă gă-
seam prizonier în propria mea co-
moară”.

„Prizonier, spune-mi, deci, cine ți-a

făurit lanțul acesta așa de puternic?”
„Eu”, răspunse prizonierul, „am lucrat lanțul acesta cu atâta grije.

Credeam că puterea mea de neîn-
vins, va putea ține lumea toată robită,
păstrându-mi libertatea mea netur-
burată.

Și astfel că, zi și noapte, am lucrat
la un foc imens și am bătut cu cioca-
nul cumplit.

Când munca s'a sfârșit și toate
verigele au fost prinse în lanțul de
neînfrânt, am văzut că eu eram cel
prins în propriul meu lanț“.

XXXII

Cei cari mă iubesc, în această
lume, caută în toate chipurile să mă
țină la adăpost. Dar nu e tot așa cu

iubirea ta, care e mai mare decât a lor, și tu mă lași liber.

De teamă să nu-i uit, ei nu încearcă niciodată să mă lase singur. Dar zi după zi trece, și tu nu te arăți.

Și cu toate că eu nu te pomenesc în rugăciunile mele; cu toate că nu te port în inima mea, dragostea ta pentru mine, așteaptă încă dragostea mea.

XXXIII

Când s'a luminat de ziuă, ei au venit în casa mea și au zis: „Nu vom ocupa decât un loc foarte mic”. Au zis: „Vom fi de față la slăvirea Dumnezeului tău și nu vom primi cu smerenie, decât partea noastră de

milostivire". Apoi se așezară într'un colț, și stătură liniștiți și cu multă evlavie.

Dar, în întunerecul nopții, turburători și îndrăsneți, au pângărit cu lăcomie nelegiuită sanctuarul meu, și găsiu altarul despuiat de toate po-doabele lui.

XXXIV

| Ingăduie numai să trăiască acest puțin din mine, prin care să te pot numi totul. |

Ingăduie numai să trăiască acest puțin din voința mea, prin care să te pot simți din toate părțile, să viu la tine în toate și să-ți dăruiesc dragostea mea în orice clipă.

Ingăduie numai să trăiască acest puțin din mine, prin care n'ași putea niciodată să te ascund.

Ingăduie numai să trăiască această mică legătură, prin care sunt legat de voința ta, și prin care gândul tău străbate în viața mea: legătura iubirii tale.

XXXV

Acolo unde sufletul e fără teamă
și unde capul stă sus;
acolo unde conștiința e liberă;
acolo unde lumea n'a fost împăr-
țită între pereți înguști;
acolo unde cuvintele pornesc din
adâncul sincerității;
acolo unde sforțarea neobosită în-
tinde brațele spre desăvârșire;

!acolo unde mersul limpede al
rațiunii nu s'a rătăcit în pustiul în-
cruntat și sărac al obiceiului;

acolo unde sufletul cârmuit de tine,
înaintează în liberarea neîncetată a
gândirii și a faptei;

În acest paradis de libertate, Tată,
îngăduie să se deștepte patria mea.

XXXVI

Aceasta e rugăciunea mea către
tine, Doamne, — lovește, lovește în
adânc, această nesimțire din inima
mea.

Dă-mi putere să sufer cu ușurință
durerile și bucuriile mele.

Dă-mi putere să fac dragostea mea
bogată în fapte.

Dă-mi putere să nu osândesc niciodată pe cel slab, și să nu'mi plec niciodată genunchii înaintea puterii nerușinate.

Dă-mi putere să'mi înalț sufletul sus, d'asupra nimicniciilor zilei.

Și dă-mi putere să supun puterea mea voinții tale, cu dragoste.

XXXVII

Simțind că mă lasă puterile, am crezut că mă aflu la sfârșitul călătoriei mele, că poteca se oprește înaintea mea, că merindele îmi sunt sfârșite și că timpul se retrăsese într'o întu-necime tăcută.

Dar, aflu că voința ta nu are nici un sfârșit în mine.

Și când vechile cuvinte mor pe buze, melodii noi țâșnesc din inimă; și acolo unde sunt pierdute semnele vechi, un nou ținut se descoperă cu minunile lui.

XXXVIII

Te vreau pe tine, numai pe tine!
Aceasta s'o repete al meu suflet, ne-
încetat.

Toate dorințele, cari mă turbură zi
și noapte, sunt amăgitoare și goale,
până 'n miezul lor.

După cum noaptea păstrează as-
cunsă, în întunecimea ei, dorul de
lumină, tot astfel, în adâncul neștiin-
ței mele răsună strigătul: te vreau pe
tine, numai pe tine!

După cum furtuna râvnește să se sfârșească în pace, când se aruncă din toată puterea asupra păcii, tot astfel, răsvrătirea mea se aruncă asupra iubirii tale și strigă: te vreau pe tine, numai pe tine!

XXXIX

Când inima mi-e aspră și uscată,
coboară asupra mea într'un potop
de ertare.

Când viața a pierdut tot farmecul
ei, vino asupra mea într'o izbucnire
de cântec.

Când vijelia ridică din toate părțile
larma ei, isgonindu-mă de ici de colo,
vino la mine, Domn al tăcerii, cu
pacea și odihna ta.

Când inima-mi păcătoasă zace încătușată, pitită într'un colț, sfărâ mă ușa, Regele meu, și vino în ceremonialul unui rege.

Când dorința îmi orbește sufletul cu amăgirea și pulberea ei, tu unul sfânt, tu veghetor, vino în fulgerul și trăznetul tău.

XL

N'a mai plouat de zile întregi, o! Doamne, în inima-mi arsă. Zarea e înspăimântător de goală — nici cea mai slabă umbră de nor, nici cel mai mic semn de vre-o ploae depărtată, răcoritoare.

Trimete furtuna ta, în mânia, plină de întunerec și de moarte, dacă vrei

tu, și în lovituri de trăznet brăzdează cerul, din loc în loc.

Dar recheamă la tine, Doamne, recheamă la tine această căldură înspăimântătoare din inima mea, această căldură ascuțită și crudă, care pătrunde în tăcere inima mea și usucă ori-ce nădejde.

Din înaltul cerului tău, coboară spre noi norul uitărei, ca privirile pline de lacrimile mamei, în ziua mamei părintești.

XLI

Unde stai când te ascunzi în umbră, înapoia tuturor, iubitul meu?

Când treci pe drumul plin de pulbere, ei te îmbrâncesc și nu țin socotală de tine.

Chinuitoare sunt ceasurile când
răspândesc pentru tine darurile mele,
dar | cei cari trec îmi răpesc florile
una câte una, și coșul meu îndată se
golește. |

Timpul dimineții a trecut și al
amiezii. În umbra serii ochii mei se
îngreuiază de somn.

Cei ce se duc spre casă, mă privesc
stăruitor și surâsul lor mă umple de
rușine.

| M'am așezat ca fata cea sărmană,
ducând pulpana hainii la față, și
când ei mă întreabă ce vreau, cobor
ochii fără să răspund. |

! Oh! cum ași putea să le spun, cu
adevărat, că pe tine te aștept și că
tu mi-ai făgăduit că ai să vii.

Cum ași putea, de rușine, să le-o
spun, că am luat această sărăcie
ca zestre! |

Ah! țin această mândrie în adâncul
inimei mele.

Stau în iarbă, privesc cerul și
visez la neașteptata splendoare a

venirii tale — cu totul în flăcări, cu aripi de aur, bătând în jurul carului tău și ei la marginea drumului, nerăbdători să te vadă coborând din carul tău, ridicându-mă din țărână și așezând la dreapta ta pe această față sărmană și în sdrențe, tremurând de rușine și de mândrie, ca o liană în adierea veri.

Dar timpul trece și eu nu aud de loc sgomotul roților carului tău. Procesiuni numeroase trec cu mare alai și svon de glorie. Nu e adevărat că tu ții să rămâi în umbră și înapoia tuturor? Nu e adevărat că eu țin să te aștept, să plâng, să obolesc inima mea, de speranțe zadarnice?

*Să sâruti o Domnișoară
 Și zice că ești drăgănie
 Să nu o sâruti ești zice prost
 Și de cât sați și că prost
 Mai bine să fii drăgănie*

Frumzuliță doborâdită
 Sărit achi eu eitate
 Jon la pei come ascultă
 Le Dorene Dumofort m'entă

XLII

† Când se luminează de ziuă, cineva șopte
 să mergem să ne înbarcăm, tu și eu,
 și nimeni în lume să nu afle nici-
 odată nimic, de călătoria noastră fără
 sfârșit și fără țintă.

La surâsul tău mut și atent, pe
 acest nețărmurit ocean, cântecele mele
 vor înflori în melodii libere ca valu-
 rile, liberate de cătușele cuvintelor. †

Nu e încă timpul?

Ce mai avem de făcut aici? Iată,
 seara s'a coborât pe plaje și în
 amurgul zilei pasărea mării se în-
 dreaptă spre cuib.

Nu e încă timpul ca să ridic ancora?

Luntrea noastră să dispară în noap-
te, cu cea din urmă lucire a soarelui
care apune. |

XLIII

A fost o zi când nu eram pregătit
de primire; iar tu Regele meu, ai
intrat nerugat în inima mea, ca ori-
care om din popor, necunoscut de
mine și ai însemnat cu pecetia veci-
niciei, atâtea clipe trecătoare din viața
mea.

Și astăzi când, din întâmplare, dau
peste ele și văd acolo semnul tău,
le găsesc aruncate în pulbere, risipite
printre bucuriile și durerile zilelor,
de rând, uitate.

Tu n'ai luat în răs jocurile mele

copilărești, iar pașii pe cari îi auzeam
în odaia mea de copil, sunt chiar
aceia cari răsună din stea în stea.

XLIV

! Îmi place să aștept și să stau la
marginea drumului, unde umbra urmă-
rește lumina și ploaia vine pe urmele
verii.!

Vestitori din alte ceruri, mă salută
și se zoresc la drum.

Inima-mi chiue în piept și dulce e
suflarea adierii ce trece.

Din zori și până în amurg, stau
înaintea porții mele și știu că va veni
clipa fericită când voi vedea.

! Și totuși surâd și cânt singur.!

Și totuși aerul se umple de parfum
și făgăduință.

XLV

N'ai auzit pasul lui cel liniștit? El vine, vine, vine deapururi.

În orice clipă, în orice veac, în orice zi, în orice noapte, El vine, vine, vine deapururi.

Am cântat atâtea cântece, în atâtea lumi, și fie-care notă vestea mereu: El vine, vine, vine deapururi.

În zilele îmbălsămate de April, luminos, pe potecile pădurii, El vine, vine, vine deapururi.

În neliniștea furtunoasă a nopților de Iulie, în carul de tunet al norilor, El vine, vine, vine deapururi.

Când trec dela o durere la altă durere, e pasul lui ce trece peste

inima mea apăsată și când bucuria
mea strălucește, e la atingerea picio-
rului său de aur.

XLVI

Nu știu din ce timpuri depărtate
vii tu la întâlnirea mea, mereu mai
aproape.

Soarele și stelele nu vor putea
niciodată, să te țină ascuns de mine
pentru totdeauna.

Multe seri și multe dimineți s'a
auzit sgomotul pașilor tăi; trimisul
tău a venit în inima mea și m'a
chemat în ascuns.

Nu știu de ce viața mea tresare
de neliniște astăzi și o bucurie tre-
murătoare îmi străbate inima.

E ca și când timpul a sosit ca să se sfârșească cu truda mea și simț plutind prin aer parfumul înfățișării tale alese.

XLVII

! Noaptea a trecut aproape toată, așteptându-l pe el în zadar.

Mi-e teamă că va veni fără de veste la ziuă, când sdrobit de oboseală voi cădea adormit.!

Oh! lăsați calea deschisă înaintea lui. Prieteni nu-l alungați.

Dacă sgomotul pașilor lui nu mă deșteaptă. Oh! lăsați-mă, vă rog, să dorm. Să nu-mi poată turbura somnul nici corul strigător al păsărilor, nici veselia vântului în strălucirea dimi-

neții. Lăsați-mă să mă odihnesc în pace, chiar dacă Stăpânul meu apare fără de veste la ușa mea.

Somn! Scumpul meu somn, care aștepti numai atingerea lui ca să pieri.

Ochi inchiși pe cari pleoapele mele nu-i vor deschide decât la lumina surâsului lui, când va sta drept înaintea mea, ca un vis născut din umbra somnului.

Inaintea ochilor mei să apară el, ca cea dintâi din raze și cea dintâi din forme, și cea dintâi tresărire de bucurie, la deșteptare, sufletul meu s'o datoreze privirii lui, și trezindu-mă să mă simț lângă el!

XLVIII

Marea de tăcere a dimineții se înfiora de cântecul păsărilor, florile se desfătau la marginea drumului; prin crăpăturile norilor razele de aur împrăștia bogăția lor; dar noi cu gândul la treburi ne urmam drumul înainte și nimic nu vedeam.

Nu cântam cântece de veselie și nu ne jucam, după afaceri nu mergeam, nu schimbam nici un cuvânt și nici un surâs; la drum nu întârziam.

Din ce în ce iuțeam pasul căci timpul ne zorea.

Soarele era d'asupra noastră și porumbeii sălbatici uguiau în umbră.

Frunze uscate jucau în vârtejuri, în aerul cald dela amiază. La umbra *banyanului* ciobănașul dormea și visa; mă așezai și eu la marginea apei și întinsei în iarbă membrele mele obosite.

Tovarășii mei râseră de mine; ridicară disprețuitori capetele și plecară înainte; nevoind să se odihnească și fără să privească înapoi ei dispărură în zarea depărtată.

Trecură prin lanuri și coline și străbătură ținuturi stranii, depărtate.

Onoare ție! batalion de eroi, pe drumul nesfârșit!... Înțepat de batjocură îmi revenii; dar nu găsii ce să răspund. Și mă lăsai afundat în moli-ciunea unei umilințe adânci—în umbra unei vagi plăceri.

! Liniștea întunecimei verzi, tivite de soare, se întindea domol pe inima mea.

Uitai pentru ce mă chinuisem și ușurat îmi lăsai sufletul să se afunde în vâlul de umbră și de vis.

Când, în cele din urmă, deschisei

ochii și mă trezii din ațipeală, te văzui stând drept înaintea mea, revărsând peste somnul meu un surâs.

Eu care mă temusem ca drumul să nu fie obositor, și care, pentru a te atinge, credeam că voi lupta din greu.

XLIX

De sus, de pe tronul vostru, v'ați coborât și ați venit înaintea porții colibeii mele.

Cântam singur într'un colț și melodia mea a uimit urechea voastră. V'ați coborât și ați venit înaintea porții colibeii mele.

Numeroși sunt cântăreții voștri mari și în orice oră se aud cântări în palatul vostru.

Dar imnul simplu al acestui nou venit a atins dragostea voastră. O cadență plângătoare și scurtă s'a amestecat la toată muzica mare a lumii, și, cu o floare ca răsplată, v'ați coborât și ați venit înaintea porții colibei mele.

Umblasem cerșetor din poartă în poartă, pe drumul satului, când carul tău de aur apăru în depărtare ca un vis mareț, iar eu căzui în admirarea Regelui tuturor regilor.

Nădejtile mele crescură și gândeam că a venit, în fine, și sfârșitul zilelor rele și stam gata în așteptarea pomienilor și bogățiilor neașteptate, ce

se vor risipi pretutindeni în țărână.

Carul tău se opri înaintea mea.

Privirea ta căzu peste mine și coborâși cu un surâs.

Simții că norocul vieții mele, în sfârșit, a venit. Dar, deodată ai întins spre mine mâna ta dreaptă și ai zis: „Ce ai tu să-mi dai?“

Ah! ce joc regal era acesta, de a întinde mâna unui cerșetor, pentru a cerși! Eram încurcat și rămăsei nedumerit; în urmă scosei, încet, din traista mea, un grăunte mic, de grâu și ți-l dădui.

Dar, mare îmi fu mirarea, când, la sfârșitul zilei, deșertând pe pământ sacul meu, găsi un grăunte mic de aur, în grămada de semințe sărace.

Atunci începui să plâng cu amar și gândii: „dece nu m'a lăsat inima să-ți dau totul?“

LI

Noaptea era adâncă și grea. Sarcina noastră din timpul zilei era îndeplinită. Ne gândeam că cel din urmă oaspete trebuie să fi sosit în sat și că toate porțile sunt închise. „Mai trebuie să vie Regele!“ zise cineva.

Noi am râs și am răspuns: „Nu, asta nu se poate!“.

Ni-s'a părut că bate cineva în ușe și ne-am zis că nu poate fi decât vântul.

„Iată trimisul!“ zise cineva. Noi am râs și am zis: „Nu, asta nu poate fi de cât vântul!“ Se făcu un sgomot în inima nopții, adormiți gândeam că acesta e tunetul depărtat. Pământul

se cutremură, zidurile se clătinară și neliniștea ne cuprinse în somn. „E sgomotul roților!“ zise cineva. Cu totul așipiți am răspuns cu toții într'un murmur: „Nu, asta nu poate fi decât bubuitul norilor“.

Noaptea era încă neagră când toba a sunat.

Glasul a venit: „Deșteptați-vă, nu pierdeți timpul!“ . „Ne-am apăsat mâinile pe inimi și am tresărit de frică“.

„Iată stindardul Regelui!“ zise cineva. Am sărit în sus și am strigat: „Nu e timp de pierdut! Regele a venit — dar unde sunt luminile, unde sunt coroanele? Unde este tronul ca să poată sta?“

O! rușine! O! rușine, fără de margini! Unde este sala? Unde sunt podoabele?

„La ce bun plânsorile? Salutați-l cu mâinile voastre goale, primiți-l în cămarile voastre goale!“ zise cineva.

Deschideți porțile și să răsune scoicile. În adâncimea nopții a venit

Regele posomorâtei și tristei noastre
locuințe.

Tunetul bubue în cer, întunecimea
tresare de fulger. Luați această pânză
sdrențuită și întindeți-o în curte. Cu
furtuna a venit, fără de veste, Regele
nostru din noaptea cea groaznică.

LII

Am voit să-ți cer — dar n'am în-
drăznit — ghirlanda de trandafiri, ce
o purtai la gât și am așteptat să
vină dimineața ca tu să pleci și să
pot găsi în pat câteva urme.

Și, în tocmai ca cerșetorul, am
căutat și eu în apusul soarelui cel
puțin o petală rătăcită.

Sărmana de mine! Ce am găsit?

Ce zălog a lăsat iubirea ta?

Nici floare, nici sticlură de parfum, nici arome. Am găsit sabia ta puternică, strălucitoare ca o flacăra, grea ca o lovitură de trăznet.

Lumina galbenă a dimineții, vine pe fereastră, de se răspândește pe patul tău. Pasărea dimineții ciripește și întreabă: Femeie ce ai găsit? Nu, n'am găsit nici floare, nici sticlură de parfum, nici arome — Stăpâne, am găsit sabia ta groaznică.

Stau uimită și mă minunez, ce dar mi-ai făcut? N'am unde s'o ascund.

Mi-e rușine s'o port cu mine plăpândă cum sunt și mă rănesc cu ea când o apăs la pieptul meu.

Dar trebuie să sufer în inima mea, cinstea, ce mi-ai făcut cu acest dar ca o povară de chin.

De-acum înainte, de nimic nu-mi va mai fi teamă în lume și în certurile mele tu vei rămâne învingător.

Mi-ai lăsat moartea ca tovarăș și eu o voi încununa cu viața mea.

Sabia ta e cu mine ca să tai lanțurile cari mă leagă și de nimic nu-mi va mai fi teamă în lume.

De-acum, de prisos e pentru mine orice găteală, Rege al inimii mele, eu nu voi mai cunoaște nici așteptarea, nici plânsul despărțirii, nici rușinea, nici purtarea aleasă. Tu mi-ai lăsat sabia ta ca podoabă. Ce să mai fac acum cu gătelile mele de păpușe?

LIII

Răpitoare e brățara ta, încrustată de stele, cu miriade de jocuri sclipitoare. Dar, pentru mine mai răpitoare e sabia ta, plină de fulgere și arcuită ca aripele întinse ale păsării divine a lui Vishnu, în sbor liniștit, d'asupra soarelui înpurpurat dela apus.

Ea tremură ca supremul răspuns al vieții, în extazul ei de chin, când moartea dă ultimul asalt. Ea lucește ca flacăra cea curată a ființei, care mistue haina pământească într'un fulger sălbatec.

Răpitoare e brățara ta, împodobită de pietre stelare, dar sabia ta, o! Rege al tunetului, e făurită din cea mai înaltă frumusețe, groaznică la vedere și gândului.

LIV

Nu ți-am cerut nimic, nu te-am supărat cu numele meu. Când m'ai lăsat, am rămas tăcută.

Stam singură la isvorul unde copacul își lasă umbra pieziș; femeile

intraseră toate în case, după ce și-au umplut până 'n buze ulcioarele lor negre de pământ. Ele mă chemau și 'mi ziceau: „Vino cu noi, dimineața trece, și amiaza vine îndată“.

Dar, lenevind, eu tot întârziam, perdută în visările mele deșarte.

Nu ți-am auzit deloc pasul când ai venit.

Ochii tăi erau triști când s'au odihnit peste mine; vocea 'ți-era obosită când mi-ai spus încet: „Ah sânt un călător însetat!“

M'am scuturat din visările mele și am turnat apa ulciorului meu în pumnii tăi uniți.

Frunzișul fremăta deasupra noastră; cucul cânta în umbră și parfumul floarei de *babla* ne venea dela cotitura drumului.

Am rămas mută și plină de rușine, când m'ai întrebat cum mă chiamă.

Ce făcusem eu, cu adevărat, ca să-ți aduci aminte de mine?

Dar, fiindcă am putut să-ți po-

tolesc setea, cu apa ce ți-am dat,
gândul acestă îmi apasă inima cu o
dulceață de nespus.

Ora dimineții a trecut, pasărea cântă
când și când, și frunzișul de *neem*,
freamătă d'asupra mea nemișcată și
pe gânduri.

LV

Oboseala ți-apasă încă inima și
ațipeala ochii.

N'ai auzit spunându-se că floarea
domnește în toată splendoarea ei
între spini?

Deșteaptă-te! Deșteaptă-te! Ca ora
să nu treacă în zadar!

La capătul drumului pietros, în
țara singurătății neatinse, se odihnește

prietenul meu singuratic. Nu înșela
așteptarea lui!

Deșteaptă-te! Deșteaptă-te! Și dacă
azurul palpită și tremură de raza
dogoritoare dela amiază.... Dacă nisipul
arzător își întinde haina lui de sete.

Nu simți tu bucurie în adâncul
inimii?

La fiecă pas, pe care îl faci, harpa
drumului nu-ți cântă ea, o dulce
melodie de durere?

LVI

Și astfel, bucuria ce o ții în mine,
este așa de deplină.

Și astfel ai coborât până la mine.

O Stăpâne! stăpân al tuturor ce-
rurilor, dacă n'ași fi eu, unde ar fi
dragostea ta?

Tu m'ai luat ca părtaş al bogăției tale. În inima mea danțează danțul fără sfârșit al plăcerilor tale. Prin viața mea se întruchipează neîncetat, voința ta.

Și de aceea, tu, Rege al regilor, te-ai înbrăcat în frumusețe ca să cucerești inima mea.

Și de aceea, dragostea ta se topește ea însăși în această dragoste a iubitului tău și lumea te vede aici unde unirea celor doi este desăvârșită.

LVII

Lumină, lumina mea! Lumină care umpli lumea, lumină care săruți ochii, dulceață a inimii, lumină!

Ah! lumina joacă în mijlocul vieții mele! Iubitul meu, dragostea mea răsună la atingerea luminii.

Cerurile se întredeschid; vânturile se deslănțuesc, râsul străbate pământul.

Fluturii întind aripele lor pe o mare de lumină, Iubitul meu!

Crinii și iasomiile strălucesc pe creasta valurilor de lumină.

Lumina iradiază în ploae de aur peste nori, iubitul meu, și se risipește în mii de pietre scumpe.

Bucuria sboară din floare în floare, iubitul meu, și o veselie fără de margini.

Fluviul cerului s'a revărsat peste țărături și bucuria se revărsă în lume.

LVIII

Toate sunetele vesele să se topească în cântecul meu suprem — bucuria care face ca pământul să se reverse în îmbelșugata risipă a ierbei, bucuria care face să joace prin lume surorile ei gemene: viața și moartea; bucuria care aruncă furtuna — și atunci râsul deșteaptă și sgudue toată viața, bucuria care se așează liniștită, cu lacrimile ei, pe potirul roșu al lotusului deschis de durere, și bucuria care aruncă în pulbere tot ceea ce are și nu știe de altceva.

LIX

Da, eu știu; aceasta nu e decât iubirea ta, iubit al inimii mele, această lumină aurită care joacă pe frunziș, acești nori cari rătăcesc, încet, pe cer, această adiere fugară care lasă răcoarea pe fruntea mea.

Ochii mei sunt copleșiți de lumina răsăritului — iată solia ta către inima mea.

Fața ta se coboară către mine, privirile tale se afundă în ochii mei și inima mea a atins picioarele tale.

LX

Pe țărmul mărilor infinite se adună copii. Albastrul fără de hotar stă nemișcat deasupra lor, lângă ei valul răsună neîncetat.

Pe țărmul mărilor infinite se adună copii cu jocuri și strigăte.

Ei zidesc casele lor din nisip și se joacă cu scoici goale. Cu frunze veștede încarcă bărcile și răsând le dau drumul în largul mării. Copii se joacă pe țărmul lumii.

Ei nu știu să înoate, ei nu știu să arunce năvoade. Pescuitorii de măr-găritare se afundă în mare, neguțătorii întind pânzele; copii totuși adună scoici și apoi le risipesc. Ei nu caută

comori ascunse, ei nu știu să arunce
năvoade.

Fluxul se înalță răsând și palida
lucire a plăjii surâde.

Valurile pline de moarte cântă co-
piilor balade îndoioase, cum cântă o
mamă care își leagă copilul.

Valul se joacă cu copii și palida
lucire a plăjii surâde.

Pe țărmul mărilor infinite se adună
copii. Furtuna rătăcește pe cerul fără
cărări, corăbiile se scufundă în mare,
fără urme, moartea dă târcoale și
copii se joacă.

Pe țărmul lumilor infinite se ține
marea adunare a copiilor.

LXI

Somnul, care plutește peste ochii copilului — cine știe de unde vine el?

Eu. — Se povestește că își are locuința în satul feeric, unde, printre umbrele pădurii abia luminate de licurici, se pleacă două flori sfioase, fermecate.

De acolo vine somnul ca să sărute ochii copilului.

Surâsul, care lucește pe buzele copilului, care doarme — cine știe unde s'a născut el?

Eu. Se povestește că o rază palidă din cornul lunii, a atins marginea unui nor fugar de toamnă — și că în

visul unei dimineți răcoroase, din rouă născu un surâs — surâsul care lucește pe buzele copilului care doarme.

Dulcea și plăcuta frăgezime, care catifelează membrele copilului, — cine știe unde a stat ea mai întâi ascunsă?

Când mama era încă tânără fecioară și-a învăluit inima într'un tăcut mister de iubire — suava, dulcea frăgezime care catifelează membrele copilului.

LXII

Când îți aduc jucării colorate, copilul meu, atunci înțeleg pentru ce e atâta schimbare de culori în nori și pentru ce florile sunt zugrăvite cu

nuanțe atât de bogate — când îți aduc jucării colorate, copilul meu.

Când cânt ca să te fac să joci; eu știu întradevăr pentru ce e atâta muzică sub ramuri, și pentru ce valurile fac să se audă corul vocilor lor până 'n sânul pământului care ascultă — când cânt ca să te fac să joci.

Când întind lucruri dulci către mâinile tale doritoare, eu știu pentru ce este miere în caliciul floarei și pentru ce fructele se umplu în taină de suc gustos — când întind lucruri dulci către mâinile tale doritoare.

Când sărut fața ta, ca să te fac să surâzi, scumpul meu copil, înțeleg mângăerea care iradiază din cer dimineața și plăcerea, pe care adierea verii o dă corpului meu, — când buzele mele te ating, ca să te fac să surâzi.

LXIII

Tu m'ai făcut să cunosc la prietenii ceea-ce nu cunoșteam.

Tu m'ai făcut să stau la căminuri străine. Pe cel ce sta departe tu l'ai adus aproape și din străin tu ai făcut un frate.

Sânt fără inimă când trebuie să-mi părăsesc casa; uit atunci că acolo trecutul sălășluște în viitor și că tot acolo locuiești și tu.

Prin naștere și moarte, în această lume sau în alta, sau pe oriunde mă duci, tu ești acelaș, singur și tovarăș al vieții mele fără sfârșit și care mereu cu legături de bucurie legi inima mea de neobicinuit. nă

Pentru cel ce te cunoaște, nimic nu-i mai e straniu sau protivnic: nici o poartă nu e închisă.

Oh! îndură-te, fă să nu perd niciodată această fericire de a te atinge pe tine unul, printre atâtea jocuri schimbătoare.

LXIV

Pe malul fluviului dezolat, printre ierburile înalte, am întrebat-o: „Fecioară, unde mergi așa, adăpostind sub mantie flacăra lămpii?”

„Casa mea e întunecată și goală—săprumută-mi lumina ta!”.

Ea își ridică o clipă spre mine hii întunecoși și mă privi pătrunzător, în amurg.

„Am venit aici, zise ea, ca să încredințez lampa mea apei curgătoare, când cea din urmă lumină a soarelui, care apune, se va stinge“.

Și rămăsei singur prin ierburile înalte, privind această flacără slabă și de prisos, care fugea dela mal.

În liniștea umbrei ce creștea, am întrebat-o: Fecioară, toate lămpile voastre sunt aprinse—spune-mi unde te duci cu a ta?

Casa mea e întunecată și goală—împrumută-mi lumina ta“.

Ea ridică spre mine ochii ei întunecoși și rămase o clipă pe gânduri: „Am venit,—zise ea, în cele din urmă, — ca să dăruiesc lampa mea cerului“. Și rămăsei privind această flacără, de prisos, cum arde în pustiu.

În întunecimile unui miez-de-noapte, fără lună, am întrebat-o: „Fecioară, ce cauți tu, ținând lampa, astfel, la inima ta? Casa mea e întunecată și goală,—împrumută-mi lumina ta“.

Se opri o clipă și gânditoare mă

privi pătrunzător, în întunerec. „Am adus lumina aceasta,—zise ea,—ca să mă amestec la carnavalul lămpilor¹⁾“. Și rămăsei privind lampa cea mică perdută printre focuri.

LXV

Ce băutură divină vrei tu, Doamne, din această cupă plină a vieții mele?

Poetul meu! îți place să vezi prin ochii mei cece ai plăzmuț tu și în pragul urechii mele să ascuți în tăcere propria ta armonie divină?

Prin sufletul meu, lumea ta se țese în cuvinte, cărora bucuria ta le împărtășeste melodia. Tu te dai mie

¹⁾ Aluzie la o sărbătoare populară.

prin dragoste și atunci, prin mine tu
ei cunoștință de dulceața ta desă-
vârșită.

LXVI

Pe aceea, care de atâta timp lo-
suește în adâncul sufletului meu, în
penumbră și semi-lumină; pe aceea
care niciodată nu și-a ridicat vălul
în lumina dimineții — o cuprind în
ultimul meu cântec, Doamne, ca să
ți-o dau ție, ca dar suprem.

Cuvintele au curtat-o, dar n'au
cucerit-o, în zadar puterea mea de
convingere întinde către ea brațele-i
arzătoare.

Din țară în țară am rătăcit și în
adâncul inimii am păstrat-o; în jurul

ei s'a înălțat și apoi a căzut fluxul și refluxul vieții mele.

Ea domnește peste gândurile și faptele mele, peste somnul și visurile mele și totuși ea stă departe și singură.

Mulți au bătut la ușa mea, au cerut-o și au plecat desnădăjduiți. Nimeni în lume n'a văzut niciodată fața ei, ea așteaptă ca tu s'o recunoști.

LXVII

Tu ești cerul și tu ești cuibul.

O! tu plin de frumusețe! Aici, în cuibul culorilor, al sunetelor și al parfumurilor, este dragostea ta, care îngrădește sufletul.

Iată dimineața, cum vine, cu un coș de aur în mână dreaptă, cu cununa frumuseții, de care se împodobește fără sgomot pământul. Și iată seara, cum vine, pe potecile neumblate, pe pajiștile singuratice și pe care le-au părăsit turmele; ea aduce în ulciorul ei de aur băutura rece a păcii.

Dar acolo, unde se întinde cerul la infinit, ca sufletul să se înalțe, acolo domnește neatinsă și albă splendoarea.

Acolo nu e nici noapte, nici zi, nici forme, nici culori, nici cuvinte, nici cuvinte

LXVIII

Pe acest pământ, pe care îl locuiesc, raza ta coboară cu brațele des-

chise și stă înaintea ușii mele, ca să strângă și să pună la picioarele tale, norii făcuți din lacrimile, suspinele și cântecele mele.

Tu îmbraci, plin de desfătare, pieptul tău înstelat, cu mantia umedă de nori, înfășurând-o, colorând-o cu tonuri schimbătoare.

E atât de ușoară, atât de curgătoare, și plină de lacrimi și de aceea o iubești tu, tu nepătatul, o! prea curatul! Și de aceea, subt umbra-i duioasă, tu ții acoperită augusta și alba ta splendoare.

LXIX

Acelaș râu de viață, care curge prin vinele mele ziua și noaptea,

curge prin lume și danțează în ritmice bătăi.

Este aceeași viață, care țâșnește bucuria ei d'asupra pământului, în nenumărate fire de iarbă și strălucește în valuri năvălnice de frunze și de flori.

Este aceeași viață, care leagănă fluxul și refluxul în oceanul-leagăn al nașterii și al morții.

Simt mădularele mele prea-mărite la atingerea acestei vieți universale.

Și mă mândresc, căci marea bătae a vieții anilor este în sângele meu, care danțează în această clipă.

LXX

Tie ți-se cuvine, Stăpâne, de a lua parte la fericirea acestui ritm? de

a fi aruncat, pierdut, sfărâmat în vârtejul acestei mari bucurii?

Orice lucru se prăvălește, fără piedică, fără să privească înapoi, fără ca vreo putere să-l poată ține, toate se prăvălesc.

Strâns unite cu ritmul acestei muzici neobosite, fiecare anotimp vine danțând și trece mai departe — culori, tonuri și parfumuri revarsă infinite cascade, în această bucurie deplină, care se împrăștie și renunță și moare în orice clipă.

LXXI

A trebuit să mă împart mult și să mă întorc în toate chipurile, aruncând tot felul de umbre pe splendoarea ta — astfel este maya ta.

Tu pui o stavilă chiar propriei tale ființe și în myriade de accente, despărțite de tine, tu răspunzi propriei tale chemări.

Și astfel împărțirea ta a luat corp în mine.

Cântecul tău pătrunzător se răsfrânge prin ceruri, în lacrimi irizate și în surâsuri, în spaime și nădejdi; valurile se înalță și se prăbușesc, visurile se năruiesc și se refac. În mine tu te pui pe tine însuși în ruină.

Pânza aceasta, pe care ai întins-o, e plină de nenumărate imagini pictate de zi și de noapte; îndărătul căror scaunul tău este țesut dintr'un minunat mister de linii ondulate, orice linie dreaptă fiind alungată.

Această măreață paradă de tine și de mine se desfășoară prin cer. În unire cu tine și cu mine tot aerul vibrează, iar jocul dintre noi doi trece prin toate veacurile.

LXXII

El e cel prea-lăuntric care trezește
ființa mea la atingerea lui adâncă și
tainică.

El e cel ce pune farmecul lui pe
ochii mei și plin de bucurie joacă pe
harpa inimii mele salturile schimbă-
toare ale plăcerii și ale durerii.

El e cel ce țese această maya în
culori trecătoare de aur și argint, de
albastru și verde și lasă să se vadă
printre cutele mantiei piciorul lui, la
atingerea căruia eu îmi pierd simțirea.

Zilele vin, anii trec, el e cel ce
mișcă inima mea, atât de măreț și
cu atâta plăcere, cu atâta bucurie și
întristare.

LXXIII

Mântuirea nu e pentru mine în
renunțare. Eu simt înlănțuirea liber-
tății mele într'un milion de legături
de plăceri.

Umplând până 'n buze acest potir
de lut, tu torni mereu pentru mihe
unda rece a vinului tău, cu atâtea
culori și parfumuri.

Lumea mea își va aprinde dela
flacăra ta cele o sută de lămpi felu-
rite și le va așeza înaintea altarului
templului tău.

Nu! Niciodată n'am să vă închid,
porți ale simțurilor mele! Plăcerile
văzului ale auzului și ale pipăitului
vor primi plăcerea ta.

Da, închipuirile mele vor arde toate într'o luminăție de bucurie și dorințele mele se vor coace toate în fructe de iubire.

LXXIV

Ziua s'a sfârșit, umbra s'a coborât pe pământ.

E timpul să mă duc la râu, ca să-mi umplu ulciorul.

Aerul tremură de murmurul apei care mă cheamă. Acolo, în tristul amurg mă voi duce.

Nimeni pe drumul singuratic; vântul se ridică; apa fluviului se înfioară.

Nu știu de voi mai reveni. Nu știu ce întâlnire neașteptată..... Acolo aproape de iaz, în barcă mică, omul necunoscut cântă din lăută.

LXXV

Darurile tale către noi muritorii ne împlinesc toate dorințele și totuși se reîntorc spre tine nemicșorate.

Râul își îplinește calea lui zilnică, străbate câmpii și sate, dar valul lui se întoarce neîncetat ca să spele picioarele tale.

Floarea îmbălsămează aerul cu parfumul ei, dar cea din urmă faptă a ei e de a se da ție pe sine însăși.

Versurile poetului dau oamenilor înțelesurile cari le place, dar cel din urmă înțeles al lor este de a te vesti pe tine.

LXXVI

Zi după zi, o! Stăpân al vieții, voi sta înaintea ta? Cu mâinile unite, o! Stăpân al lumilor, voi sta înaintea ta?

Sub cerul tău mare, în tăcere și singurătate, cu inima smerită voi sta înaintea ta?

În lumea asta grea, împovărat de muncă și lupte, în vâlmașagul mulțimilor, voi sta înaintea ta?

Și când voi fi sfârșit munca mea în această lume, o! Rege al regilor, singur și mut voi sta înaintea ta?

LXXVII

Da, te cunosc ca Dumnezeuul meu și stau deoparte, dar n'am făcut din tine cel mai mare bun al meu și nu te cunosc cu strășnicie.

Te cunosc ca tată al meu și mă închin la picioarele tale și de mâna ta nu mă prind ca de mâna unui prieten.

Acolo unde tu te așezi pe pământul nostru și unde te dai pentru mine, acolo eu nu stau gata să te strâng la inima mea și să te iau drept tovarăș.

Tu ești Frate printre frați, dar eu nu mă îngrijesc de ei; nu împart câștigurile mele cu ei, și împart astfel tot ce am cu tine.

În plăcere și în durere nu stau aproape de oameni, și rămân astfel alături de tine.

Nu îndrăsnesc să mă lepăt de viață și mă afund astfel în apele nețarmurite ale vieții.

LXXVIII

Când facerea lumii era la sfârșit și stelele străluceau în ceadintâi splendoare, Zeii se adunară cu toții în cer și cântară: — „O, desăvârșire măreață! O, bucurie curată!“.

Dar unul din Zei se ridică deodată și strigă întristat: — „Priviți, un golo e în lanțul de stele, o stea ne lipsește!“.

Coarda de aur din harpele lor se rupse deodată; cântecu 'ncetă, iar zeii

începură să plângă: — „Cea mai frumoasă din stele-i perdată, gloria cerurilor noastre s'a dus!“

De-atunci ei o caută într'una și plânsul lor trece dela unul la altul: — „Cu ea a perdut lumea singura ei bucurie!“

Și totuși, în adâncă tăcere a nopții, stelele surând și murmură între ele: „In zadar e căutarea voastră, o! zei. O desăvârșire întreruptă e pretutindeni în lume!“.

LXXIX

Dacă nu mi-e dat să te întâlnesc vreodată în această viață, n'am să perd niciodată regretul că nu te-am văzut — o clipă n'am să uit, și 'n vis

sau veghere am să port tortura acestei dureri.

Când zilele mi-se scurg în mijlocul mulțimei și mâinile mi-se umplu de bunuri zilnice, am să simt întotdeauna că n'am câștigat nimic — o clipă n'am să uit și'n vis sau veghere am să port tortura acestei dureri.

Când stau la marginea drumului obosit și gâfâind — când îmi fac patul în pulbere, am să simt mereu că drumul cel lung este încă înaintea mea — o clipă n'am să uit și 'n vis sau veghere am să port tortura acestei dureri.

Când odăile mele vor fi pardosite, când vor răsuna cântece de fluer și răsuri, am să simt mereu că nu te-am chemat în locuința mea — o clipă n'am să uit, și 'n vis sau veghere am să port tortura acestei dureri.

LXXX

Sânt ca norul rătăcitor pe cerul de toamnă. O! soarele meu, veșnic glorios! La atingerea ta nu s'a topit încă ceața mea și nu sânt de cât una cu a ta lumină; și mereu alerg socotind lunile și anii, despărțit de tine.

Și dacă vrei tu și dacă ții la asta, pune stăpânire pe slăbiciunea mea trecătoare, împodobeste-o de culori, aurul s'o aurească, pe vântul cel leneș să plutească și să se risipească în minuni fără de asemănare.

Și în urmă, dacă vrei tu să se sfârșească și cu asta, voi dispărea în umbra nopții; sau poate într'un

surâs al albei dimineți, în răcoarea
limpezimei de cristal.

LXXXI

Multe zile, lăncezind, am plâns timpul
cel pierdut. Și totuși nu e niciodată
pierdut, Stăpâne! Tu ții în mână fiecare
clipă cât de mică din viața mea.

Ascuns în miezul tuturor lucrurilor,
tu dai hrană până la încolțire seminței,
până la deschidere mugurului și până
la bogăția fructului floarei celei coapte.

Stam ațipit pe patul meu de odihnă
și credeam că încetase orice muncă.

Dar când mă deșteptai dimineata,
găsiți grădina mea plină de minuni și
de flori.

LXXXII

Timpul e fără de sfârșit în mâinile tale, Stăpâne. Nu e nimeni care să înnumere clipele tale.

Zilele și nopțile trec, veacurile înflorească și apoi se vestejesc ca și florile. Tu știi să aștepți.

Unul după altul vin veacurile tale ca să desăvârșească o gingașă floare de câmp.

Noi ceilalți nu avem timp de pierdut și fiindcă nu avem timp ne gândim mereu la soarta noastră. Sântem prea săraci ca să mai putem aștepta.

Și astfel trece timpul, pe când eu îl dau la toți jeluitorii cari îl cer, iar altarul tău rămâne fără daruri și des-podobit.

Seara mi-e teamă ca uşile să nu fie închise, apoi găsesc că totuşi mai e timp.

LXXXIII

Mamă, îţi voi face o salbă de mărgăritare din lacrimile durerii mele.

Ca să-ţi acopere picioarele, stelele am făurit ineluşele lor de lumină; însă darul meu trebuie să stea la gâtul tău.

Dela tine pleacă bogăţia şi faima; stăpână eşti de a le da şi a le ţine.

Dar tristeţea aceasta e a mea şi numai a mea, şi când ţi-o aduc ca prinos, vine ca răsplată iertarea ta.

LXXXIV

Teama despărțirii e aceea care se răspândește în toată lumea și dă naștere la forme fără număr în cerul nesfârșit.

Durerea despărțirii e aceea care privește în tăcere toată noaptea din stea în stea și deșteaptă o liră printre frunzele șoptitoare, în întunecimea ploioasă de Iulie.

Năvălnica durere este aceea care se stinge în amoruri și dorințe, în suferințe și bucurii, în locuințele oamenilor și inima mea de poet, ea este care întotd'auna se topește și șerpuește în cântece.

Jucătorul este
 bese naste. Sim semim
 Face lumea gânditor
 Când treacutul este fin
 PRINOS DE
 chinez

LXXXV

Când războinicii au ieșit, mai întâi, din palatul Stăpânului, unde își țineau ei ascunsă puterea?

Unde erau armele și armura lor?

Păreau săraci și fără putere, iar săgețile căzură peste ei ca grindina, în ziua când ieșiră din palatul Stăpânului.

Când războinicii intrară în palatul Stăpânului, unde își țineau ei ascunsă puterea?

Ei aruncaseră săbiile, aruncaseră arcul și săgeata, pacea domnea pe fruntea lor.

Ei lăsaseră în urmă roadele vieții lor, în ziua când intrară în palatul Stăpânului.

M. M. Fortoul

M. M.

LXXXVI

Moarte, vestitoarea ta e la ușa mea. Ea a străbătut marea necunoscută și-mi aduce chemarea ta.

Noaptea e întunecoasă și inima-mi tremură de frică — și totuși voi lua lampa, voi doschide ușile și voi căuta s'o primesc, căci vestitoarea ta stă înaintea ușii mele.

Cu mâinile împreunate o voi cinsti cu lacrimile mele. Voi răspândi comoara inimii la picioarele ei.

Și se va întoarce cu solia ei împlinită, lăsând pe dimineața mea umbra ei întunecată, și în casa-mi pustie nu voi mai fi de cât eu, Stăpâne, care mă voi da ție ca dar suprem.

LXXXVII

Intr'o aşteptare desnădăjduită o caut mereu prin toate colţurile odăii mele şi nu o găsesc.

Casa mea e mică şi ceea-ce odată a ieşit din ea, înapoi nu mai vine niciodată.

Dar palatul tău e nemărginit, Stăpâne, şi tot căutând-o mereu am ajuns până înaintea porţii tale.

Mă opresc sub cerescul acoperământ de aur al serii tale şi spre chipul tău îmi ridic ochii plini de dorinţă.

Am ajuns pe malul veşniciei, unde niciodată nimic nu se risipeşte — nici o nădejde, nici o fericire, nici o amintire de chip întrevăzut printre lacrimi.

Ah! afundă în acest ocean viața
mea pustie, afund-o în sânul acestei
bogății și această mângăere perdată
s'o resimt, în urmă, în toată lumea.

LXXXVIII

Divinitate a templului în ruină.
Strunele rupte ale *Vinei* nu mai slăvesc gloria ta. Clopotul de aur al serii nu mai cheamă pe nimeni la cultul tău.

În locașul tău pustiu colindă, primăvara, adierea sglobie. Ea aduce veștile florilor — ale florilor cari nu se mai aduc ca prinos cultului tău.

Credinciosul tău de odinioară umblă mereu ca brahmin după o binefacere neîngăduită. Seara, când focu-

rile și umbrele se topesc în penumbra amurgului, el vine trist la templul tău în ruine, cu durerea în inima lui.

Atâtea zile de sărbătoare nu-ți aduc decât tăcere, Divinitate a templului în ruină. Atâtea nopți de venerație se scurg fără ca lampa să fie aprinsă.

Atâtea chipuri noi, cioplite de artiști cu renume, fluviul sacru al uitării le duce când li-s'a împlinit timpul.

Dar tu, neadorată, tu trăești, Divinitate a templului în ruină, uitată pentru totdeauna.

LXXXIX

Destul cu atâtea cuvinte sgomotoase, destul cu atâtea cuvinte în

gura mare — așa voește Stăpânul meu.

Eu mă voi folosi numai de șoapte. Cuvântul inimii mele se va simți de azi înainte numai în șoaptele unui cântec.

Toți se duc spre piața regelui. Vânzătorii și cumpărătorii sunt toți acolo.

Numai eu sânt liber în toiul zilei și nu mă potrivesc muncii celei mari.

Florile să se deschidă în grădina mea, cu toate că nu le-a venit ceasul, iar albina de miază-zi să umple aerul cu bătăitul ei adormitor!

Multe ceasuri am cheltuit în lupta binelui și a răului, dar acum îmi place să stau aproape de tovarășul zilelor mele goale și să chem la el inima mea.

Adio adio
 De acum înainte murea mai tace
 Rămâi rămâi eu bine ta
 Eu mă voi feri din calea ta
 Dar va feri de tine

PRINOS DE

Constantin
 Odineia

XC

În ziua când moartea va veni să bată la ușa ta, ce dar îi vei da tu? Voi așeza, înaintea celei ce va veni, cupa plină a vieții mele — căci nu voi îngădui ca ea să plece cu mâinile goale.

Și dulcele cules al tuturor zilelor mele de toamnă și tututurilor nopților mele de vară; și secerișurile și spicuirile vieții mele de muncă, le voi așeza înaintea ei, la sfârșitul zilelor mele — când va veni să bată moartea, la ușa mea.

cu mai tii la ale mele
Dulci plânde multoare
CÂNTECE și râmăș cã altã datã!!!

Rece și necreșătoare

Odgoria
Mureș
Com. Valea

XCI

Costin Mireș

O! tu, supremă împlinire a vieții,
Moarte, o moartea mea, vino și vor-
bește-mi încet!

Zi după zi am vegheat așteptân-
du-te, pentru tine am suferit bucuriile
și durerile vieții.

Tot ceace sânt, tot ceace am, și
nădejdea și dragostea mea, totul a curs
într'una spre tine, în taină. Un ultim
fulger al ochilor tăi și viața mea va
fi a ta pentru totdeauna.

Florile sânt împletite și cununa e
gata pentru mire. După cununie mi-
reasa își va părăsi locuința ei și se
va duce singură, în noaptea tăcută,
ca să întâlnească pe Stăpânul său.

*Co fructul
 Îmi aleg această carte
 Și ca semn că te iubesc
 Eu mai puțin
 ma
 iscalere
 C. B.
 Constantin*

XCII

Știu că va veni ziua când nu voi mai vedea acest pământ; viața își va lua rămas bun în tăcere dela mine, după ce va trage suprema perdea peste ochii mei.

Și totuși stelele vor veghea înaintea în noapte; aurora va răsări ca în ajun și orele se vor perinda ca valurile mării, aducând plăceri și suferințe.

Când mă gândesc la această înțetare a clipelor mele, stavila clipeilor se sfărâmă. Uneori la lumina morții se luminează pentru mine lumea ta cu comorile ei moleșitoare. Aleasă este locuința cea mai umilă;

de preț este viața cea mai puțin prețuită.

Bunurile pe cari le-am dorit în zadar și bunurile pe cari le-am avut să se ducă!

Și numai de acele bunuri singure eu mă alipesc cu adevărat, de acelea pe care le-am disprețuit întotdeauna, sau pe care n'am voit să le văd.

XCIII

Plec! Urați-mi drum bun, fraților!
Vă salut.

Iată, îmi pun cheile d'asupra porții; renunț la toate drepturile asupra casei mele. Spuneți-mi numai câteva cuvinte bune la plecare.

Am fost multă vreme vecini și am

primit dela voi mai mult decât ași fi putut să vă dau.

Acum se crapă de ziuă; lampa, care a luminat colțul meu întunecat, s'a sfârșit.

Chemarea a venit și sunt gata de drum.

XCIV

La această oră de plecare, urați-mi noroc, prietenii mei! Aurora roșește cerul, calea se deschide măreț.

Nu mă întrebați ce duc cu mine.

Plec la drum cu mâinile goale și cu inima plină de așteptare.

Imi voi pune cununa de nuntă.

N'am îmbrăcat haina cenușie a pelerinului; sufletul mi-e fără teamă, cu toate că sunt pericole la drum.

La sfârșitul călătoriei va apărea luceafărul, și accentele plângătoare ale cântecelor de seara vor izbucni deodată de sub bolta regală.

XCV

N'am avut nici o conștiință de clipa când, mai întâi, am trecut pragul acestei vieți.

Care a fost puterea care m'a făcut sa răsar în această mare taină, după cum o floare se deschide în miezul nopții, în pădure?

Când ochii mei s'au deschis dimineața în lumină, am simțit deodată că nu eram străin pe acest pământ, și că sub chipul mamei mele, necunoscutul fără chip și fără nume mă îmbrățișa.

Tot astfel în moarte, acelaș necunoscut îmi va apărea ca și când l-ași fi cunoscut mereu. Și fiindcă iubesc viața aceasta, știu că voi iubi moartea, tot așa de bine.

Copilul țipă când mama îl ia dela sânul drept, ca apoi, după o clipă, să-și găsească împăcarea la sânul stâng.

XCVI

Când mă voi duce, acesta să fie cuvântul meu de plecare: că cece am văzut este de neîntrecut.

Am gustat din mierea ascunsă a acestui lotus ce se deschide pe oceanul luminii și astfel am fost binecuvântat — acesta să fie cuvântul meu de plecare.

Am jucat în acest palat al chipurilor infinite și acolo am văzut pe acela care e fără chip.

Mădularele și tot trupul meu au tresărit la atingerea aceluia care este de neatins. Ah! dacă sfârșitul va trebui să vină acum, să vină!—acesta să fie cuvântul meu de plecare.

XCVII

Când ne jucam împreună n'am întrebat niciodată cine erai.

Nu cunoșteam nici rușine, nici teamă, viața mea era nestăvilită.

Dimineața, ca un prieten sincer, mă chemai din somnul meu și din luminiș în luminiș mă scoteai în drum.

Pe atunci nu mă îngrijeam de loc

să cunosc însemnătatea cântecelor ce-mi cântai. Vocea mea relua melodiile; inima mea danța în măsura lor.

Dar acum, când ora jocurilor a trecut, ce arătare neașteptată este aceasta? Lumea și toate stelele tăcute stau pline de venerație, cu privirile coborâte spre picioarele tale.

XCVIII

Te voi acoperi de trofee, de cununele înfrângerii mele. Nu-mi stă niciodată în putere să mă scap de tine neînvins.

Presimt ruina mândriei mele; știi că în durerea mea cea mare viața mea va întrece marginile; inima mea goală ca trestia va revărsa suspine

armonioase și pietrele se vor topi în lacrimi.

Știu că niciodată nu vor sta închise cele o sută de petale de lotus, ci vor destăinui comoara ascunsă a nectarului lor.

Din înaltul cerului un ochi veghează și mă va chema în tăcere. Nimic nu-mi va rămâne și la picioarele tale voi primi moartea deplină.

XCIX

Când voi lăsa să-mi scape cărma,
voi ști că a venit timpul ca tu s-o
iei. Ce va trebui să se împlinească
se va împlini. Zadarnică mi-e truda.

Atunci, supune-te fără să cârtești
inima mea! învoește-te în tăcere la

înfrângerea ta și socotește ca noroc de a te odihni liniștit acolo unde ai fost pus.

Lămpile acestea se sting mereu la cea mai mică adiere și în silința de a le reaprinde uit mereu de celelalte.

Dar de data asta voi fi înțelept; voi aștepta în umbră, întinzând pe pământ covorul meu, și când vei voi Stăpâne, apropie-te fără sgomot; iată locul tău!

C

Mă afund în adâncimile oceanului formelor, în nădejdea că voi găsi mângăritarul desăvârșit și fără formă.

Nu mai călătoresc din port în port în această luntre bătută de furtuni.

Sunt depărtate zilele când mă jucam dus de valuri.

Și acum râvnesc să mor în ceea ce e fără de moarte.

În sala de primire, lângă abisul fără fund, de unde pleacă o muzică fără note, voi apuca harpa vieții mele.

Te voi acorda ca pentru eternitate, harpă! și când va tremura supremul tău suspin, te voi odihni tăcută, la picioarele Celui tăcut.

CI

Cântecele mele te-au căutat toată viața. Ele m'au dus din port în port.

Prin ele cercetând și pipăind lumea, în jurul meu, am simțit.

Cântecele mele mă învățară ceea

ce niciodată n'am învățat, îmi arătară potecile ascunse și mi-au pus înaintea ochilor atâtea stele pe orizontul inimii mele.

Cântecele mele m'au purtat dealungul zilei, către ținutul tainic al plăcerii și al durerii și acum, până la zăbrelile cărui palat m'au adus ele în seara când se sfârșește călătoria mea?

CII

Da, înaintea lor m'am lăudat că te cunosc. Ei văd chipul tău în toată opera mea. Ei vin și mă întrebă: „Cine e el?“ — și nu știu ce să le răspund.

— „Intradevăr, ce v'ași răspunde?“

Ei mă învinuesc și se întorc cu dispreț. Și tu stai acolo plin de surâsuri.

Te-am povestit în cântece de neuitat.

Taina a țâșnit din inima mea. Ei vin și mă întreabă: „Spune-ne tot ce înseamnă ele.“ Eu nu știu ce să le răspund.

— „Ah! ah! Cine știe ce vor să zică ele?“

Ei surâd și se întorc cu dispreț. Și tu stai acolo plin de surâsuri.

CIII

Intr'o supremă închinare, Dumnezeul meu, toate simțurile mele să se înalțe și să atingă această lume la picioarele tale.

Ca norul de Iulie, ce-și coboară pe pământ sarcina lui de ploi, sufletul meu să se plece înaintea porții tale, într'o supremă închinare.

Cadențele cântecelor mele să se topească într'o singură armonie și să se unească cu oceanul tăcerii, într'o supremă închinare.

Intocmai ca stolul de păsări călătore care sbor nerăbdătoare, zi și noapte, spre cuiburile, pe cari le-au lăsat în munți, tot astfel, viața mea, o! Dumnezeuul meu, să se înalțe către locuința ei eternă într'o supremă închinare.

FINE

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
— CLUJ —

